

So srdcom pre seniorov

Ako na mnohých iných miestach, aj Rafov domov dôchodcov musel počas epidemiologickej situácie súvisiacej s koronavírusom zintenzívniť úsilie v oblasti starostlivosti o starších ľudí s profesionalitou a láskou.

27.05.2021

V týchto mesiacoch mohli obyvatelia domova dôchodcov „El Rocío“ (Vigo, Španielsko), kde už štyri roky pracujem ako klinický asistent,

kontaktovať svojich blízkych iba prostredníctvom videokonferencií alebo telefonických hovorov, čo bolo pre nich ťažké.

Urobili sme všetko, čo bolo v našich silách, aby im nechýbala láska ich rodín a aby sa cítili prijímaní, sprevádzaní a pochopení. Boli to dlhé týždne, v ktorých som si viac ako kedykoľvek predtým uvedomoval slová sv. Josemaríu, že v deťoch a chorých vidí milujúca duša Jeho (porov. Cesta, 419).

Tento domov dôchodcov patrí nadácii San Rosendo v diecéze Orense. Mojou úlohou je starať sa o starších ľudí, zdvíhať ich, dávať im jedlo, venovať sa im atď. Naša práca však zachádza ďalej, lebo sa snažíme prejavovať im náklonnosť: láskavé gestá, pozeráť sa im do očí alebo ich jednoducho počúvať.

Žiadni pacienti s COVID-19

Od začiatku sme sa snažili zohľadniť všetky odporúčané zdravotné opatrenia. Vďaka rýchlej akcii sme nemali žiadnych pacientov s COVID-19. Napokon, rovnako ako v iných opatrovateľských domoch, aj my sme žili v zložitej realite a dvaja starší ľudia počas epidémie zomreli z iných príčin.

Carmen, chorej na rakovinu, sa ťažko odchádzalo z domu, keď mala prísť sem medzi nás. Jej dôveru sme si získali až po mnohých rozhovoroch. Jedna z vecí, ktorá jej najviac pomohla, bola modlitba ruženca, ktorú obvykle vediem každý deň o 16.00 hod. Zúčastňovala sa aj svätej omše. To jej pomohlo čeliť smrti s vierou. Raz mi povedala: „Teraz môžem zomrieť, už som pripravená.“ Na druhý deň ju preložili do nemocnice, kde zomrela.

Drvivá väčšina obyvateľov si je vedomá, že je v poslednej fáze svojho

života, že opustila svoj rodný dom a už sa doň nikdy nevráti. Zaujíma ich, či zomrú s niekým, kto ich bude sprevádzať, či to bude bolieť a pod. Ich najväčšou obavou je osamelosť. Mnohí sa cítia osamelí, najmä tí, ktorých nikto nenavštevuje.

Concha, Jalib a María Ángeles

Concha má Alzheimerovu chorobu, ale fyzicky je celkom v poriadku. Je to žena, ktorá si vyžaduje neustálu pozornosť: je veľmi zmätená a osamelá. Život mimo domu jej spôsobuje viac stresu ako zvyčajne. „Kam idem? Si si istý, že tu môžem byť? Nevynadajú mi?“ pýta sa ma. Concha sa musí cítiť pokojná, sebavedomá, a preto je dôležité venovať pozornosť detailom, prejaviť jej lásku a náklonnosť. Páči sa jej, keď jej podávam ruku, sprevádzam ju, umývam vlasy, prejavujem jemnosť, úctu a dôstojnosť.

Je pravda, že personál pracujúci na takýchto miestach nemôže liečiť všetky choroby, ale môže sa o týchto ľudí starať tak, že im venuje čas a pozornosť. Sv. Terézia z Kalkaty povedala: „Najhoršou chorobou je osamelosť počas utrpenia.“

Jeden z mojich kolegov, Jalib, moslim libanonského pôvodu, hovorí, že aj jeho náboženstvo zaobchádza so staršími s veľkou úctou. Jedného dňa mi povedal, že si všimol, že tí, ktorí veria v posmrtný život, majú väčší pokoj, čo potvrdzujú aj výskumy zamerané na liečbu starších ľudí.

Keď zomrela María Ángeles, supernumerárka Opus Dei, zanechala na svojom nočnom stolíku 12 modlitebných kartičiek k sv. Josemaríovi. Počas upratovania jej izby niekto tieto kartičky vyhodil. Jeden z mojich kolegov, Pablo, si to všimol, jednu z nich si zobral pre

seba a ostatné dal mne, lebo som mu o ňom často hovoril.

Zakončil by som niečím veľmi pozitívnym. Starší ľudia už niekoľko týždňov prijímajú návštevy svojich rodín a ich radosť je očividná.

Návštevy sa však môžu uskutočniť len z dostatočnej vzdialenosti, lebo stále platia mimoriadne hygienické opatrenia.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/so-srdcom-
pre-seniorov/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/so-srdcom-pre-seniorov/) (08.08.2025)